

indgå registreret partnerskab i Danmark, og en svensk statsborger bosat i Sverige vil kunne indgå registreret partnerskab i Danmark uanset den anden partners bopæl eller statsborgerskab.

Justitsministeriet finder ikke, at en sådan lempelse vil stride mod det grundlæggende hensyn til at undgå haltende partnerskaber.

I relation til personer omfattet af § 2, stk. 2, nr. 1, der er statsborgere i Danmark eller i et andet land, der har tilsvarende regler om registreret partnerskab, gælder det, at registreret partnerskab må antages at ville blive anerkendt i deres hjemland. Der er derfor ikke nogen særlig risiko for haltende partnerskaber i dette tilfælde.

Det samme gælder personer, der i de 2 sidste år før registreringen har haft bopæl i et land med en tilsvarende lovgivning om registreret partnerskab som den danske, da registreringen også må antages at blive anerkendt i det land, der er de pågældendes faktiske hjemland(e). Ligesom efter de gældende regler vil det være et krav, at der er tale om et ophold, som ikke kun er midlertidigt.

Justitsministeriet foreslår derfor, at bopæl i et land med regler om registreret partnerskab, der svarer til de danske, sidestilles med bopæl i Danmark i relation til adgangen til at indgå registreret partnerskab her i landet.

Justitsministeriet har ligesom arbejdsgruppen overvejet, om lovens § 2, stk. 2, nr. 2, bør ændres, således at det er tilstrækkeligt, at kun en af parterne har haft bopæl i Danmark i de seneste 2 år.

En lempelse af kravet om, at begge parter (som ikke er nordiske eller hollandske statsborgere) skal have boet i Danmark i to år, vil medføre en forøget risiko for, at parterne efter registreringen ikke vil have fælles bopæl i Danmark eller i et andet land med tilsvarende regler om registreret partnerskab. Dermed er der en forøget risiko for haltende partnerskaber, idet andre statsborgere end nordiske eller hollandske statsborgere m.v. ikke vil kunne forvente at få et dansk registreret partnerskab godkendt i deres hjemland. Hvis bopæl i de andre nordiske lande sidestilles med bopæl i Danmark, vil en sådan ordning endvidere indebære, at f.eks. en britisk statsborger, som har boet to år i Sverige, vil kunne indgå registreret partnerskab i Danmark med en udlænding, som ikke er nordisk eller hollandsk statsborger, og som ikke har bopæl i disse lande. Herved ville der kunne ske en betydelig udhuling af tilknytningskravet.

Justitsministeriet har derfor ikke fundet grundlag for at foreslå en lempelse af kravet i lovens § 2, stk. 2, nr. 2, således at det er tilstrækkeligt, at den ene part

har haft bopæl i Danmark (eller i et land med tilsvarende regler) i to år for at kunne indgå registreret partnerskab her i landet.

I lighed med arbejdsgruppen finder Justitsministeriet endvidere ikke, at det forhold, at begge parter er danske statsborgere, bør føre til, at et registreret partnerskab kan indgås i Danmark, hvis ingen af parterne har bopæl her eller i et andet land med tilsvarende regler.

Der henvises til arbejdsgruppens rapport, side 55-58, og lovforslagets § 6, nr. 2.

6.2.2. Justitsministeriets overvejelser om øvrige mulige ændringer af lov om registreret partnerskab

Som nævnt under pkt. 6.1.1. er det en begrænset del af reglerne i ægteskabslovens kapitel 2, der finder tilsvarende anvendelse ved registreret partnerskab.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at flere af bestemmelserne i ægteskabslovens kapitel 2 som udgangspunkt bør finde tilsvarende anvendelse ved registreret partnerskab.

Da det efter den under pkt. 6.2.1. foreslåede ændring under visse betingelser bliver muligt at indgå registreret partnerskab her i landet, selv om ingen af parterne har bopæl her i landet, bør den del af ægteskabslovens § 13, der ikke allerede finder anvendelse på registrerede partnere, finde tilsvarende anvendelse. Det indebærer, at parter, der ønsker at indgå registreret partnerskab i Danmark, men ikke har bopæl her i landet, på samme måde som parter, der ønsker at indgå ægteskab her i landet, skal betale 500 kr. for udstedelse af prøvelsesattest.

Adgangen efter ægteskabslovens § 19, stk. 2, til at foretage vielse, selv om der ikke eller kun delvis er sket prøvelse af ægteskabsbetingelserne (»nødvielse«), bør endvidere finde tilsvarende anvendelse på registreret partnerskab. Efter Justitsministeriets opfattelse er der ingen grund til, at bestemmelsen ikke finder anvendelse på registreret partnerskab. Det samme gælder reglen i ægteskabslovens § 21, stk. 2, om efterfølgende godkendelse af en ugyldig vielse. Bestemmelsen kan f.eks. anvendes i de situationer, hvor parterne er blevet viet af en person, der ikke havde vielseskompetence.

Denne situation kan lige så godt opstå ved registrering af partnerskab som ved foretagelse af vielser, og der er efter Justitsministeriets opfattelse ingen grund til, at der ikke er mulighed for efterfølgende godkendelse af et registreret partnerskab.

I forbindelse med Justitsministeriets forslag til ændringer i adgangen til registrering af partnerskab har Justitsministeriet overvejet, om lovens § 5, stk. 3,